

πόνων. Θερίσατε καὶ τὰ τρίτα ταῦτα δράγματα τῆς εὐλογημένης ταύτης ἀρούρης, τὴν ὑποῖκιν οὕτω θαψιλῶς ἀρδεύετε. Ἴδου τὰ ὑμέτερα τέκνα σήμερον προσφέρουν ἑαυτὰ ὅλη ψυχῇ καὶ ὅλαις αὐτῶν ταῖς δυνάμεσιν εἰς τὴν διὰ βίου ὑπουργίαν τῆς Μητρὸς ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ ποία περ' ἡμῶν ὀφειλῆ ἐπιφοιτεῖται καὶ εἰς Σέ, Σ βασιτέ καὶ πολυαγάπητε ἡμῶν Πάτερ καὶ Διδάτακαλε! Σὺ γενόμενος ὄργανον τῶν ὑψίστων τοῦ Θεοῦ βουλῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέδειξας μὲν πολλὰ καὶ ἄλλα ἐν Πνεύματι τελεούμεενα ἐκ τῆς Θεολογίας τέκνα, ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καταγγέλλοντα, γεννᾶς δὲ ἤδη καὶ ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς μετὰ πολυδύτους στεναγμοὺς, ἀφοῦ δὲν ἔπαυσας πενταετίαν ὅλην λόγῳ καὶ ἔργῳ διδάσκων ἡμᾶς, καὶ νοθετῶν νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ πάντα καὶ ἕνα ἕκαστον ἡμῶν πολλάκις δὲ καὶ μετὰ δακρύων. Δι' ὅλα ταῦτα τὰ μὲν τῆς Ἐκκλησίας ὑπομνήματα θέλουσι μνημονεύει τὸ ὄνομά σου μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν Παντάκων, τῶν Κλημένων, τῶν Ὀριγενῶν, τῶν Εὐγενειῶν. Ἡμεῖς δὲ ἔχοντες· σε ἐγκραταζομένον ἐν ταῖς πλαξὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν, δὲν θέλομεν λησμονῆσαι οὔτε τοὺς καθημερινοὺς πόνους, καὶ τὰς ἀλλεπλληλῆλους διανυκτερεύσεις, οὔτε τὴν παρὰ Σοὶ εὐτυχεῦσαν ἕνα σπουδᾶξ ἡ γενεάν τοὺς διὰ Σοῦ ἀδελφοὺς ἡμῶν γενεάν ἱερὰν καὶ σεμνοπρεπῆ, γενεάν ζητούντων τὸν Κύριον. Ζητούντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακῶβ, οὔτε τὴν ἱερὰν ταύτην Σχολήν, τὴν ὁποίαν ἀγαθὴν κουροτρόφον καὶ ἀληθῆ Μητέρα ἐπιγνωσκόντες, ἄκοντες καὶ δακρυρροοῦντες ἐγκαταλείπομεν σήμερον, ἀναφανοῦντες περὶ αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν, ὅτι καὶ ὁ Πέτρος περὶ τοῦ Θαβῶρ, Κύριε, καλὸν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι, ἵνα διὰ βίου κατεντροφώμεν εἰς τὰ γλυκεῖα λόγια τοῦ Θεοῦ, τὰ ὑπὲρ μέλι τῷ στόματι ἡμῶν, ἄλλα τοῦ Θεοῦ κρεῖττόν τι περὶ ἡμῶν, ὡς ἔοικε, προβλεψαμένου, ἀκολουθοῦντες τὸν ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Προνοίας διαχαραχθέντα εἰς ἡμᾶς δρόμον ἀναχωροῦμεν, καὶ ἀναχωροῦμεν αἰνούντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν, ἐπὶ πᾶσιν εἰς ἡκούσμεν καὶ εἶδομεν, καθὼς ἐλαλήθη πρὸς ἡμᾶς.

Ἀλλὰ πρὶν γενόμεθα ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ τούτου περιβόλου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔσχατον ἤδη παρουσιάζομεν, ἀκουσθήτω παρὰ τῆς σεμνῆς ταύτης καὶ ἱερᾶς ἀγγελίως ὡς τελευταῖος ἤχος τῶν ἀσθενῶν ἡμῶν χειλέων ὁ συντακτῆριος τῆς ἡμετέρας ἀναχωρήσεως· χαίρειτε σύμπαντες ἡμῶν εὐεργέται, πατέρες καὶ προσταῖται καὶ κηδεμόνες ἰσόβιοι, καὶ τὰς ἱερὰς ἡμῶν χειρας ἐπάρχοντες καταστήφατε ἡμῶν τὰς προκλινεῖς κεφαλὰς, διὰ τῆς ἐμοφῶνου ἡμῶν καὶ θεοπειθοῦς εὐχῆς καὶ εὐλογίας, ἵνα συμπαροῦσα στήριξῃ ἡμᾶς καὶ ἐνισχύῃ εἰς τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα τῆς τοῦ Θεοῦ λόγου διακονίας, κατασπρίζουσα εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Χαίρει καὶ σύ... ὦ στιγμή διχστάσεως! ὦ σπασαγμὲ καρδίας!... ὦ ἰάτερ, πολυπόδητον εἶδος καὶ ὄνομα! οὐτινος ἐκ τῶν πατρικῶν κόλπων βρισίω καὶ ὀδυνηρῶς ἀποσπώμεθα. Χαίρει ἱερὰ Κορυφή, καὶ δέλου τοὺς θερμοὺς τῶν δακρύων ἡμῶν σταλαγμοὺς, τελευταῖον ὑπόμνημα τῆς ἀπειρου τῶν τέκνων σου εὐγνωμοσύνης, ἀνθ' ὧσιν ἰδρώτων ἐξέχεα, ἀνθ' ὧσιν κόπων καὶ μόχθων, καὶ στενοχωριῶν καὶ ἀ-

σθeneiῶν, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ἡμῶν ἀνέτηξ καὶ ἐκαρτέρησας. Συγγνώσεων δὲ οἶα Πατρὸς φιλότιμος, εἴτι σοι ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἐν τοσοῦτων ἐτῶν διαστήματι παρεπικρίναμεν, ἐλυπήσαμεν, ἢ παρωξύναμεν μὴ διαλίπης καὶ μακροθὲν ἀγαπῶν ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸν δίδασκε ἡμᾶς, καὶ συμβούλευε, καὶ σχολάζει διὰ παντὸς εὐρύχωρον σχολαρχίαν εἰς τὴν κληροδοσομένην ἐκάστῳ ἡμῶν. Χαίρειτε Διδάκαλοι, ὅσοι ὑπὲρ ἡμῶν ἀληθῶς ἐκοπιέσεται.

Χαίρειτε συμμαθηταὶ καὶ φίλοι, ἀδελφοὶ ὁμοψυχοὶ, ὁμοπάτριοι καὶ ὁμομήτριοι, ἦλθε τέλος ἡ ὥρα ἐν' ἀποχωρισθόμεν, καὶ να ἀρχίσωμεν ὑμᾶς μακαριστοὺς τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ἡμεῖς μὲν ἐν' ὧσιν ἕκαστος δικιμννεῖς ἦν ἐκλήθη κλῆσιν, ἐν' ὧσιν ἕκαστος λαμβάνει τὰ ἱερὰ τοῦ πνεύματος πυξίον, καὶ πᾶν ἄλλο τῆς σοφίας ἀποκύημα, θέλομεν ἐνθ' ἡμεῖς ὑμᾶς μεθ' ὧν διατρέγομεν τὸ στάδιον τῆς ἱερᾶς παιδείας, μεθ' ὧν δικινύσαμεν τὰς μακαριωτέρας καὶ εὐδαιμονεστέρας ἡμῶν στιγμάς, μεθ' ὧν ἐν ὁμονοίᾳ ἠυλιόμεθα εἰς τὰς αὐλάς τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, παρακολοῦμεν, μὴ λησμονεῖτε ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐν αἰκίαις, καὶ ἐν περιπάτοις, καὶ ἐν φιλοσόφοις διατριβῆς μνημονεύετε τῆς ἀγάπης ἡμῶν, καὶ ὅπταν εἰς τὸν αἶον τοῦτον τοῦ Κυρίου συνεισέρχησθε, ἀποδώσαντες Κυρίῳ τὰς εὐχὰς ὑμῶν, ἱκετεύετε τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους, τὸν Πατέρα τῶν φώτων καὶ πάσης σοφίας γορηγὸν ὑπὲρ τῶν ἐν ἀποδημίαις ὄντων ἀδελφῶν ὑμῶν.

—Χαίρειτε ἱεροὶ λόγοι καὶ ἐπιστήμαι, οἱ ἡμέτεροι ἐρασταὶ.—Χαίρειτε Ἄγγελοι, τῆς ἡμετέρας Σχολῆς ἐφοροὶ, καὶ τῶν ἡμετέρων πόνων ἀλείπται.—Χαίρει καὶ Σὺ Σεβασμία τῆς Ἁγίας Τριάδος πνοῆ, ἡ τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ φερώνυμος Σιών, ἐξ ἧς προφητικῶς αὐθις ἐξέρχεται διαλάμπων ὁ λόγος τοῦ Κυρίου.—Χαίρει καὶ σύ, Πενταρεστάτη Τριάς, τὸ ἡμέτερον μελέτημα καὶ καλλώπισμα, καὶ ἵνα κατὰ τὴν τοῦ Θεολόγου σοὶ φωνὴν εἶπω, σώξου ἡμῖν καὶ σώξοις τοὺςδε, τοὺς Ἀρχιποιμάντορας τοῦ λαοῦ Σου, καὶ εὐεργέτας ἡμῶν μετὰ Σέ, καὶ τὴν Θεολογικὴν ταύτην Σχολήν, ἐν ἧ ἑορρογοῦνται τὰ ὑπερφυῆ Σου μυστήρια, καὶ ἀγγέλοιο ἡμῖν ὑψομένη καὶ αὐξομένη ἐν αὐτῇ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, διατηροῦσα αὐτὴν εἰς αἰῶνας αἰῶνων, Γένοιτο! Γένοιτο!

Ἐποιήθη καὶ ἐξεφωνήθη ὑπὸ τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Μοναχοῦ Δημητρίου Εὐελπίδου Βατοπαιδίνου, τὴν πατρίδα Ρουσίας.

ἡμῶν. Ἰουλίου γ'.

ΙΤΑΛΙΑ.

« Οὐδὲν κρατὸν ὁ οὐ φασίγον γενήσεται. »

Ἄμα ἀνέβη εἰς τὸν ἱεροκοσμικὸν τῆς Ρώμης θρόνον ὁ Πάπας Πῖος Θ', συνέστειλεν ἐταιρείαν τινα συμπρακτοικὴν τῆς ἐν Ρώμῃ γνωστῆς Προπαγαντας προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Λαμπρουσσίνου καὶ ἀλληλογοροφούσαν μετὰ τοῦ ἐν Δουβδούμῳ τῆς Γαλλίας μεγάλου καὶ πλουσίου προσηλυτικῆς τρεῖς. Ὁ

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

ὁ σκοπὸς τῆς σκοτισχοινοτενοῦς ταύτης; σχεωρῶς κυ-
ρως εἶναι ἡ ἐπιμελής και πάντοίς προσβολή έντευθεν
μετ τῆς ἐκκλησίας τῶν Γραικῶν και Ἀρμενίων, ἐκεί-
νιν δὲ τῆς τῶν Ἀγγλων.

Διὰ ταῦτα ὁ ἀνήσυχος οὗτος Πάπας ἐξέδωκε τὴν
διαβόητον ἐκείνην και σκανδαλώδη προκήρυξιν πολέ-
μου πρὸς τὰς Ἀνατολικὰς, Ἐκκλησίας, διυρίσας ἐ-
σχάτως και Καρδινάλιοι ἐν Ἀγγλίᾳ πρῶτην φορὰν,
ἀφῶ συνεταιρῆζεν ἀγρυπτικῶ, και ἔθλαψε μεγάλως και
τὴν τάλαιναν Ἰταλίαν, τὴν ἐξουτοῦ πατρίδα και τὸν
λοιπὸν κόσμον.

Δυσκόρεστον μόνον και παραδόξον πῶς ἡ σοφὴ και
εὐγενὴς Γαλλία καταδέχεται νὰ συμπράτῃ μετὰ τοῦ
Ἰησοῦτισμοῦ εἰς τοιαύτας ἐργασίας.

I. Γ. Α.

I. Γ. Λ Α Τ Ρ Ι Σ.

Τὴν προπρελοῦσαν ἐβδομάδα ἀνεχώρησεν ἐκ
Σμύρνης, ἀπερχόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ Κ.
I. Γ. Λάτρις.

Ὁ Κ. Λάτρις ἀνὴρ ἀγαθὸς και ἐμβριθοῦς πνεύμα-
τος, δὲν ἔπαυσε νὰ παρρωρῆ κατὰ μέγα μέρος ὕλην
εἰς τὴν Ἰωνικὴν Μέλισσαν, ἧς, χάρις εἰς αὐτὸν και τι-
νας ἄλλους ὀλογενεῖς προέβη θερραλεως τὸ μέχρι τοῦ-
δε στάδιόν της; και τῶν γραφομένων του ὁ σκοπὸς
δὲν ἦτον ἄλλος, εἰμὴ νὰ περιέχῃ πᾶν ὅτι καλὸν και
ὠφέλιμον τῇ κοινωνίᾳ. Ἐγθρος ἀσπονδος τῶν ῥυδι-
ουργιῶν τοῦ ἐπαράτου Ἰησοῦτισμοῦ, ἔγραψεν ἐν τῇ
Μελίσσῃ πολλὰ ἄρθρα γέμοντα ἐμβριθειαις και γνώ-
σεων, μυθῶν πάντοτε διὰ τὸ δίκαιον; και, στριζό-
μενος ἐπι στερεῶν θεμέλων, ἀπεδείκνυε τετραγωνικῶ-
τατα εἰς τοὺς εὐλογημένους αὐτοῦ, Λατίνους τινι τρό-
πῳ τὸ πῦρ καταβάλλει τὸ πῦρ και ὁ σίδηρος ἀποκρούει
τὸν σίδηρον.

Ἐκτὸς τῶν ὅσα ἔγραψεν εἰς τὴν Μέλισσαν, παρε-
χώρει πολλάκις εἰς τὰς Σμυρναϊκὰς Ἐφημερίδας, φι-
λολογικὰς και πολιτικὰς διατριβὰς και πολλὰ ἄλλα
ἄξια λόγου.

Σήμερον ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἰωνικῆς Μελίσης ἔρξε-
ται ν' ἀπονεμῇ δημοσίως τὰς εὐχαριστίας της εἰς τὸν
ἄνδρα τοῦτον, ὅστις ἂν και ἀποδημήσας πρὸς κειρὸν
εἰς ἄλλα μέρη ἔνεκα ἰδιαιτέρων αὐτοῦ ἀσχολιῶν, δὲν
θὰ παύσῃ τοῦ νὰ πέμπῃ ὕλην καλὴν και ἀξιόλογον
πρὸς αὐτήν.

Ἐν τούτοις ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ τούτου
Συγγράμματος, ὑπόσχεται εἰς τοὺς Κ.Κ. Συνδρομητὰς
ἐτι δὲν θέλει παύσει τοῦ νὰ καταποικίλῃ τὸ φυλλά-
διόν της και νὰ τοχίνη ἵνα φθάσῃ τὸν ὅποιον ἐξ ἀρ-
χῆς ἐπέβλεψε σκοπὸν. Τὸ ἔργον, ὡς παρατηροῦν, καθ-
ίσταται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ καλόν, και δὲν θὰ ἐραδύη
νὰ φωνῇ καλύτερον.

Ἡ Διεύθυνσις Α. Πατριῶς.

κυρία, νὰ ἀναχωρῆσω. Τοιούτος δυστυχῆς, ὡς ἐγὼ,
πρέπει νὰ φεύγῃ τα βέβηματα ὄλων.

Ὁ Βαλμιέρος ἐξέρχεται. Ἡ Ἐλεονώρα δὲν τολμᾷ νὰ
τὸν κρατήσῃ, και παραδίδεται εἰς ταραγὴν φανεροῦ-
σαν τὰ; ἐνδομύμους συγκινήσεις της. Ὁ Αἰεὶ της εἶχε
μεγίστην δι' αὐτὴν φιλοστοργίαν. Ἐλυπήθη λοιπὸν ὅτε
τὴν ἴδε βεβυθισμένην εἰς μελαγχολίαν τῇ, ὅποιας ἀφού-
κτως ἰθίησε νὰ ἀνακλύσῃ το αἶμα.

— Το ἀπαιτεῖς, θεῖέ μου! νὰ σὲ εὐχαριστήσω λοι-
πὸν; νὰ σὲ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. Ἄν ὄχι ἄλλο
τοῦλάχιστον θέλεις με συλλυπηθῆν ἀπὸ τὴν φυσικὴν
σου καλοκίχαθίαν. Μάθε... ὅτι ἀγαπῶ.

— Τί ἀκούεις; Και γωρὶς τὴν εἰδησίην μου;

— Ὁχι! ἡ ἀνεψία σου δὲν εἶναι ποτὲ ἀνάξια της
οἰκογενείας της, ἀνάξια τῶν πατρικῶν φροντίδων τὰς
ὅποιαις καταβάλλεις δι' αὐτήν. Και ἐγὼ ἡ ἰδίη ἡπα-
τήτην εἰς τὰ αἰσθήματά μου. Κατ' ἀρχὰς ὑπέβητα ὅτι
εἶχα σέβας, ὑπόληψιν εἰς τὸ ὑποκειμένον τῆς ἀγάπης
μου, και ἀφῆθην ὄλος διόλου εἰς αὐτὴν τὴν πλάνην
μου. Ἀπέφευγα πάντοτε τὰς περιστάσεις νὰ μὴν ὑπο-
πέσω εἰς τὸ λάθος τοῦτο, και ἐγὼ ἀνεπαισθήτως τὰς
ἐξήτουν. Ἐτρεξα εἰς τὰ ἐμπρόσθια... Εἰ, ὀλίγον και-
ρὸν ἐκατάλαθα ὅτι σὺ ὁ σέβας μου ἦτον ἔρω. Ναι!
Εἰλικρινῆς και σταθερὸς ἔρω εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν
μου. Και ὄλω;... ἐκεῖνος ὁ ὅποιος με προξενεῖ τὸ
ὀλέθριον τοῦτο πάρος ἀγνοεῖ και αὐτὸς κόπον με
τῆκει.

— Και δὲν με λέγεις πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ εὐτυχῆς θη-
τὸς τὸν ποῦν ἐπρωτίμους ἀπὸ τῶσα ἄλλα μέρη τὰ ὅ-
ποια σὲ ἐπρότειναν; δὲν θαυμάζω πλέον διὰ τῆς πεισμα-
τώδη σου μέγρι τοῦδε ἀντίστασιν...

— Ἡ γνωριμία, θεῖέ μου, τῆς κυρίας Λωρμεσάν...
Εἰς αὐτὴν ἵλα νεοί τινά...

— Με εἶπες εἰπεῖ τὸ ὄνομά του. Εἶναι, νομίζω, ὁ
Βαλμιέρος... Πλὴν τὸ ἐξεύρεις! αὐτὸς δὲν ἔχει γονεῖς!

— Ἄ! θεῖέ μου! Εἶναι δυστυχῆς. Και τοῦτο με
κάμνει νὰ τοῖ ἀγαπῶ περισσώτερον. Πλὴν και διατι
ἄλλο ἔχουν νὰ το ελέγξωσι;

— Νὰ τὸν ἐλέγξωσι; Το πᾶν, τὸ πᾶν, κόρη μου!
Τὸ πνεῦμά του, αἰ ἀρεταί του, αἰ ἀγαθοεργίαι του εἶναι
μηδὲν παραβολλόμεναι με τὸ αἶσχος τὸ ὅποιον τὸν κα-
λύπτει. Ἐξεύρεις τί σημαίνει νὰ μὴν ἔλῃ κἀνεὶς γυ-
νεὶς; σημαίνει νὰ ἦναι ἀποδιωγμένος ἀπὸ ὄλας τὰς
κοινωνίας; ἡ εἰς τὸ ὄνομά του πρὶσκαλλημένη δυσφη-
μία εἶναι ἀνεξάλειπτος, και τὴν διαμοιράζεις και σὺ,
μολύνεις αὐν θέλης...

— Καλὰ τὸ λέγουν λοιπὸν ὅτι ὁ ἔρω εἶναι τυφλός!
Εἰς τὰ ὀμμάτιά μου ὁ Βαλμιέρος φαίνεται ὁ κάλλιστος
πάντων... και ὅτι κατὰ γρῆς πρέπει νὰ τρέχῃ τις πρὸς
παρηγορίαν του. Ἡ γέννησις μας τί ἔχει νὰ κάμῃ με